

SZABÁLYOS ÚTLEVÉLLEL

SINKOVITS PÉTER

MEGÉRKEZÉSEK

léghajómon leereszkedtem
megvettem lábam
alattam talán
a sírom is lehetne

átindáz a fullasztó föld
ezernyi erezzettel

figyelő őrszemként
még
lesem
a távoli tábortüzeket

vidám lakomák
szédülés-bársony varázsa
lepergő homok-tükör
csak a nekirugaszkodó cselekvés lehetősége
vándorol még
az idő-zuhatagban
de visszahívom azt is

elvermelt indulatok
egykedvű megidézése

már ütök ha kell
kivédni a fenyegető pusztulást

nem várt pillanata
a megérkezésnek

AMI MARADT

erősnek a tett
gyöngének az erény
bölcsek az egyensúly-remény

a hírmondó szava pedig
száll leng valamerre
örökkön-örökké

HAJNALI VÁRUDVAROK

leveszem hát rólatok
vigyázó szemem
átadván az őrnagyi rangot
elvegyülök a csapatban
pedig a biztos csapást
csak én ismertem

s hogy a gyűrű
merre perdült
a néma vizeken
nem néztem utána

de álarcok mögé bújva
távolodtunk a szakadéktól

persze
az azonosuló idomulás veszélye

ki meghúzódva szemlél és irányít
egyszer előlép
a hajnali várudvarban
kezdődhet a küzdelem

KAPASZKODÓ MESSZESÉG

Majd ha az összeroppant gravitáció nyomán ezernyi mozgólépcsőn a tenyered felé úsznak a galaktikák, békés örvényléssel, miként valamilyen boidog menet, s te, uram, magad is megbámulod e végeláthatatlan fényáradatot, s mikor már tenyereden tartasz mindannyiunkat, feltekintesz a huzatos űrbe, mely ott tátong előtted mélységes szakadékként, miként mi is gyakran megszedültünk, uram, az eszméletlen kék gyönyörökben is ott éreztük a húzó zuhanást. Vagy a zuhanás örömét adtad volna nekünk? A tartóoszlopoktól elszabaduló finom lengést? A lomha-indás látomásokat és a sistergő akaratot, a vélt édent... De a rémület fájdalma is a te adományod, uram, a silány üzletelés szintén. Tőlünk vártad a megoldást? S most ott állsz, uram, mint a távolról érkező vándor, ki a város határához érve megfürik a hús patakban s később mindenét átadná, de nem tudja, hogyan. Visszahívsz bennünket. Tanácskozásra? Mert az űr is összeroppánhat, uram, a sújtó némaság acélkötelei máris repedeznek. Mit kezdesz egy horpadt tartománnyal? Szólj hát, hangod járja be a hűvös messzeséget, és zokogj, uram, könnycseppjeid megannyi fénylő jégtáblaként ragyognának a sühogó magasban, s dobbants egyet, uram, majd emelj magasba és röpíts vissza bennünket, izzó gomolyagként, mely mértéket és határt nem ismerve száguld valami igaz bizonyosság felé.

Ami benned, az rajtam.

A bizonyíték: a cselekvés képzelete.

Ami kívüled, az bennem.

Amit magam mérek: az akaratom szelete.

Mi az, amit még tartogatsz?

És égnek majd a jelzöttüzek, uram,
hogy a légüres téren át
ismét egymásba kapaszkodtak
a csillagok.

Nyomorúságunk megannyi folt ázott ruhádon,
tanácstalanságunk megannyi seb vérző testeden.
De hangod sokféleképpen hangzik. És sokfelől.
A kánon-halomban nem tudjuk, mi volt a kezdő
szó, a sejt-idő alatt nem fejthetjük meg
a rejtjelet, az úr akusztikáján
csak te javíthatsz!

Lehet, csak azért nem tanítasz meg
az énekedre, uram, hogy magunk énekelhessünk?

Lobogó hegyek tövében sorakozó
orkeszterek,
zúgjak!